

Verbinden

door Bart Spijkerboer, schoolleider Meander



Een veilige school

De laatste maanden ging het in mijn mailbox weer veel over de uitvoering van de Covid-maatregelen. De discussie die we in de hele samenleving horen, herken ik ook in onze schoolgemeenschap. En de polen daarvan vind ik terug in een groot aantal e-mails. Er zijn mensen die zich grote zorgen maken over de snelle verspreiding van het virus. Zij roepen me op om naast de verplichtingen van de overheid ook alle adviezen op te volgen en daarmee een veilige school voor onze kinderen te garanderen. Er zijn ook mensen die zich grote zorgen maken over de beperkingen van de vrijheid en toenemende belasting van kinderen. Ze roepen me op om zelfstandig te denken, eigen keuzes te maken en daarmee een veilige school voor onze kinderen te garanderen. Ik doe mijn best om elke stem goed te horen en te begrijpen. Zo probeer ik in verbinding te blijven met het brede spectrum van gevoelens en behoeftes die in onze schoolgemeenschap leven.

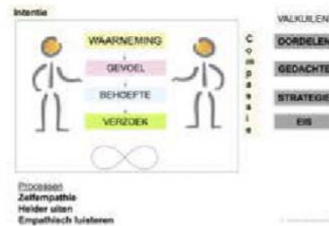
Verbindende communicatie

Afgelopen maanden hebben we ons in het team verdiept en geschoold in Verbindende Communicatie. Onder leiding van Tineke Hertsenbergh en Dionne Verbeet, trainers van De taal van het hart, hebben we kennis gemaakt met het werk van Marshall Rosenberg, ook wel bekend als Geweldloze Communicatie. Hij zegt: 'Geweldloze Communicatie helpt ons in te zien dat alles wat we doen, elke handeling of actie, altijd gericht is op het vervullen van een menselijke behoefte.'

De training was een mooie zoektocht naar eigen behoeftes en die van anderen. We hebben handvatten gekregen om deze behoeftes concreet en niet te complex onder woorden te brengen. Dat is nog een hele kunst. Maar door zo te kijken naar het gedrag van elkaar en ook van de kinderen kunnen we de ander beter begrijpen. Als we de gevoelens van elkaar erkennen, kunnen we op zoek gaan naar oplossingen die recht doen aan de behoeftes van beide kanten. Het is een beginpunt, we gaan ermee door.

In het midden

Ik had in het verleden wel vaker van Verbindende Communicatie gehoord en er workshops in gevolgd. Ik vond het vooral een ingewikkeld woordenspel. Pas op, dit is een oordeel en geen waarneming. Ho, dit is een gedachte en geen gevoel. Zeg, je maakt een strategie, wat is je behoefte? Het hele gebeuren verlamde me en vervolgens hield ik gefrustreerd mijn mond. Ik houd namelijk wel van een conflict, dan komen de zaken eindelijk eens goed op tafel. Maar dat was blijkbaar niet de bedoeling. Ik vond de mensen die altijd 'in het midden staan' gewoon lafaards die hun nek niet uit durven steken. Maar dat was een oordeel. Geef mij maar de expressieve types, die brengen leven in de brouwerij. Spreek je uit, laat zien wie je bent!



Maar nu ik in de rol van schoolleider een weg moet vinden in het veld van polarisatie, zie ik toch wel het belang van deze Verbindende Communicatie. Ik vertraag, ik maak ruimte om te voelen en te luisteren. Ik ga niet in discussie, probeer niet te overtuigen. Maar sta wel degelijk stil bij wat de ander beweegt. En dat is mooi in deze donkerste tijd van het jaar: misschien geeft dit herkennen van gevoelens en behoeftes wel een handvat bij het zien van het licht. Het licht dat in deze duisternis weer langer gaat schijnen aan de hemel, in de natuur, in mezelf en in de ander.